

Životopis: Eva Lustigová

Eva Lustigová se narodila 22. 8. 1956 v Praze, spisovateli Arnoštu Lustigovi a Věře Weislitzové – Lustigové. Dětství prožila v Praze až do 6. třídy, což byla poslední třída, kterou v Československu absolvovala. Měla skvělé rodiče a kamarády, chodila do různých zájmových kroužků, do školy chodila ráda a ráda se učila. Co se týká širší společnosti, chodila do různých průvodů na státní svátky a na operu do Národního divadla v Praze, když přijel z Izraele slavný dirigent Georg Singer, bratranec její maminky, původně z Ostravy. A tady to začalo – věděla, že jsou Židi a že její teta Hanička s rodinou bydlí v Tel Avivu, že se odstěhovala po druhé světové válce, aby začala nový život bez diskriminace a za svobody. Tuto rozlišnost si uvědomovala již od malička. Přestože slavili Vánoce a měli stromeček, živý kapr plaval ve vaně, než ho maminka klepla po hlavě a usmažila k štědrovečerní oslavě s bramborovým salátem. Jednou, po vypuknutí 6-denní války v Izraeli v roce 1967, jim někdo kamenem rozbil okno na balkoně (v druhém patře) a v tu dobu pravidelně dostávali anonymní telefonáty. Anonymní hlas na druhé straně křičel „Smrt ŽIDŮM“ nebo „Táhněte pryč“. Její otec Arnošt už byl uznávaným spisovatelem a scénáristou. Věděla, že její otec píše o židovské tragédii během druhé světové válce, o svých příbuzných, kamarádech, známých a docela neznámých lidech, kteří umřeli v plynových komorách, protože je fašisti zplyňovali a chtěli zničit celou židovskou skupinu lidí všude na světě. Věděla, že je fašisti ponižovali a že se musí udělat všechno, aby se to už nikdy neopakovalo.

V srpnu 1968 během invaze Československa byla právě na pláži s rodiči a několika českými rodinami v Caorle v Itálii na prázdninách. Tam byla vzrušená, že se děje něco závažného v jejím životě, ale byla s rodiči a strach nebyl zapotřebí. Situaci museli vyřešit oni, celá rodina emigrovala, když bylo Evě 12 let. Dostali se přes Itálii, Izrael, Jugoslávii až do Ameriky, kde se usadili. Eva dokončila svá studia a začala pracovat pro OSN, vdala se a díky pracovní příležitosti se přestěhovala v roce 1991 do Ženevy, má 2 syny, s manželem dodnes žije ve Švýcarsku.

Sametovou revoluci vnímala jako návrat svobody a demokracie, kdy se její rodina po 21 letech mohla do vlasti kdykoliv vrátit. Knihy jejího otce se mohly zase vydávat, kupovat, být v knihovnách a filmy podle jeho námětů či scénářů se mohly ukazovat v kinech, na různých akcích a univerzitách. Byl to splněný sen, v který přestali doufat. Eva o svém otci natočila film Tvoje slza, můj déšť. Velmi ráda navštěvuje Českou republiku a objevuje zemi a život, který se ji vyhnul a v roce 1989 se zase objevil. Každá cesta do ČR je pro Evu dárkem.